

Uhkapeliä Pietarissa

Magnus Londen

Tällä kertaa lähdemme Pietariin pelaamaan pokeria.

Vai niin. Miksi juuri Pietariin?

Koska siellä sijaitsee Taleon Club, yksi maailman prameimmista kasinoista, venäläisen eliitin shangri-la, keisarillisen kimalluksen ja pyörivien rulettien keidas – toisin sanoen kolmen farkkupukuisen keskiluokkaisen helsinkiläismiehen itsestään selvä matkakohde.

Sen tähden istumme Helsingistä lähtevän Repin-junan ravintolavauvussa ja kaipaamme ässiä ja kuninkaita. Olemme totisesti avun tarpeessa. Matkakumppanini ovat molemmat sinänsä kokeneita pokerinpelaajia; toinen käyttää itsepäisesti tiukan paikan tullen lempinimeä Slick Pete, ja Las Vegasissa toinen tunnetaan peitenimellä Andy K. Molempien ikä on siinä 30 ja risat, he ovat urbaania porukkaa, pitkiä ja hoikkia tyyppejä. Kaverit eivät oikeastaan ole pokerin ammattilaisia, pelaaminen on heille pikemminkin elämäntapa; he harrastavat sitä tosimelessä. Itse pelaan huomattavasti alemmassa divisioonassa, minkä vuoksi pojat voivat pomputella minua pelipöydässä melkein miten haluavat.

Miten niin?

Koska kaikki vähänkin enemmän pokeria pelanneet tietävät, että se on peli, jossa tuurilla ei (pidemmän päälle) ole suurtakaan merkitystä. Sitä vastoin, jos hallitsee todennäköisyysopit ja pystyy pitämään päänsä kylmänä ja vielä bluffaamaan rohkeasti, selviää (pidemmän päälle) leikistä voittajana. Las Vegasin jokavuotisten pokerin maailmanmestaruuskisojen potissa on miljoona dollaria – siisti pino käteistä pelipöydällä – eikä kisoja näin ollen todellakaan voi verrata arpajaisiin tai bingoon, tai nostalgiseen huviretkeen Villiin länteen, jossa kuka tahansa voi voittaa.

Kyseessä on ammattipelurien välinen taistelu, joka koostuu eri pelaajien strategioista, hämäysmenetelmistä ja kokemuksesta.

En kuitenkaan tiedä, miten ihminen voi henkisesti, jos hän ansaitsee

leipänsä pelaamalla pokeria.

Mutta minulla on tietysti asiasta omat epäilykseni.

Sillä vain muutama tunti pokeriporukassa saa onnellisen, rakkaudentäyteisen ja sisällökkään kotielämän katoamaan tulikuuman seljankakeiton käryn mukana junanvaunun kattoon, ja mieleen nousevat puolestaan jätkäparit, seiskahai, tai vielä mieluummin täyskäsi, ja tämä kaikki tapahtuu junan kiitäessä kohti itää, kunnes muutamaa hetkeä myöhemmin huomaa kävelevänsä Liteinyi-siltaa pitkin yli Nevan.

Pokerimatalla Slick Peten ja Andy K:n kanssa Venäjällä.

Kotielämää ei enää ole.

Seuraava ilta. Slick Pete kehottaa meitä vaihtamaan vaatteita. Nyt lähdetään valloittamaan maailmaa. Slick Peten osalta tämä tietää viininpunaista silkkipaitaa, pehmeää (ja räätäilillä teetettyä) villaista pikkutakkia, mustia housuja ja lakeerikenkiä, joista voi peilata itseään. Andy K vetää ylleen tummanharmaan puvun ja mustan silkkipaidan. Minulla on puku. Slick Pete syynää huolestuneen näköisenä punavalkoista solmiotani.

– Hm, hän sanoo, – nythän on niin, että pokerinpelaajat *eivät* käytä solmiota.

Hänestä solmio voi todellakin jopa haitata pöydässä käytävää ainaista henkistä taistoa, jonka aikana vastustajat rekisteröivät ja analysoivat jokaisen tahattoman kasvolihaksen nykäyksen, jokaisen hermostuneen sormien rummutuksen ja ilmeisesti myös jokaisen vaatekappaleen.

Hotellihuoneessa on hiirenhiljaista. Ihmisen henkilökohtaista kunniaa koetellaan juuri tällaisina kohtalokkaina hetkinä. Solmion riisuminen tarkoittaisi peruuttamatonta alistumista Slick Petelle ja pokerimaailmalle. Solmio kaulassa olen taas vaarassa joutua venäläisen kasinokerman kovaäänisen pilkan kohteeksi.

Loppujen lopuksi on olemassa vain yksi ratkaisu.

Kolme hyvin pukeutunutta miestä kävelee Nevskin valtakatua pitkin. Yhdellä heistä on solmio kaulassa. On tavallinen arki-ilta, ja me rikomme minkä tahansa suurkaupungin käyttäytymissääntöjä: pukeudu arkivaattei-

siin, häviä ihmisvilinään, älä kannu mukanasii liikaa rahaa. On todellakin outoa, että kaksi niin erilaista maailmaa voivat tulla niin lähelle toisiaan – jopa koskettaa toisiaan – kuin se maailma, jonne me olemme matkalla, ja se toinen maailma, jossa mustalaislapset elävät Gostiny Dvorin metroase-man ympäristössä.

Ilta loistokasinossa tai elämää katuojassa. Kulttuurikaupungin kahdet kasvot.

Kivenheiton päässä Nevskin valtakadulta, osoitteessa Moika 59, upeat eurooppalaiset loistoautot ja silinterihattuun sonnustautunut vahtimestari paljastavat sisäänkäynnin toiseen maailmaan. Astumme sisään, jätämme kaiken muun taaksemme ja minä annan Peten ja Andyn hoitaa puhumisen siron mustatukkaisen naisen kanssa, joka ottaa meidät vastaan suuressa renessanssityylisessä aulassa. Tammipuiset paneelit, valtava tulisija, seinille ripustetut taulut – ei voi kuin suu auki kävellä metallinpaljastimen läpi, yrittää selkää suorana kivuta portaita ylös, ohittaa Ludvig XVI -henkisen ”vaati-mattoman” odotushuoneen ja lopuksi putkahtaa suureen barokkityyliseen pelihalliin, joka on täynnä peilejä, kimaltelevia koristeita ja neljä metriä korkeita alkuperäisiä Baccarat-kristallivalaisimia. Ja paradoksaalista kyllä, kattoa koristaa maanviljelijöiden ja työläisten vuoden 1917 vallankumousta kuvaava vaikuttava maalaus.

Missä ihmeessä me oikein olemme?

Tämä on 1800-luvun nimekkään kauppamiehen Stepan Jelisejevin entinen asunto. Sen kunnostus viimeistä yksityiskohtaa myöten kesti neljä ja puoli vuotta 1990-luvun lopulla, ja tätä nykyä se toimii hienona kasinona, jonka malliksi otettiin 1860-luvun Monte Carlon kasino eikä suinkaan Las Vegasin rahvaanomaiset *white trash* -kasinot, joissa on pilvin pimein hedelmäpelejä. Täällä ei ole ensimmäistäkään inhottavaa peliautomaattia. Täällä pelataan kokonaan ilman koneita – eikä se todellakaan ole sattumaa. Halutaan osoittaa, että Taleon on Pietarissa, ja että Pietari on Euroopassa – ei Aasiassa eikä Amerikassa.

Pöytämme saapuu huoliteltu tarjoilija ja ojentaa meille ruokalistan, jossa ei mainita hintoja (talo tarjoaa), ja pian juomme mitä juomme ja

syömme mitä syömme ja yritämme näyttää maailmanmiehiltä, mutta myönnettäköön, että myös Slick Pete ja Andy K näyttävät jonkin verran voipuneilta. Ympäristö on odotettua sähköampi.

Pete ja Andy toistavat taukoamatta, kuinka minun tulee pelata, etten heti lentäisi pokeriturnauksesta ulos. Kun saan huonot kortit, minun pitää heittää ne eikä yrittää bluffata, koska paljastuisin välittömästi, mutta jos kortit ovat hyvät, minun tulee panostaa rohkeasti. Sitten saan kuulla pitkän selostuksen siitä, mitä ”hyvät kortit” tarkoittavat käytännössä, sillä selkeät matemaattiset säännöt ovat todellakin olemassa, ja minun tulee vain pitää pääni kylmänä ja ja ja...

Jokaiseen nurkkaan valaisinten taakse piilotetut kamerat tietenkin tallentavat meidät, ja kolme eri kasinoisantaa tulee vuorotellen kysymään, onko ”kaikki OK”; ja kyllä kaikki on OK, kun selitämme, että aikomuksemme on pelata pokeria eikä rulettia. Siinä tapauksessa on OK että odotamme toistaiseksi, emmekä vielä pane rahoja pyörimään. Salissa on korkeintaan kourallinen rulettia pelaavia asiakkaita, mutta yli kaksikymmentä virka-pukuista työntekijää. Ilmastointilaitteet sylkevät viilentävää kuusitoista-asteista ilmaa, salissa ei ole ikkunoita joista näkisi ulos, kattovalaistus pysyy vakiona eikä kelloja näy – kaikki tämä ajantajun hävittämiseksi. WC:n pieniin maalauksellisiin maljakoihin asetetut niittykukat levittävät suloista kesän tuoksua.

Toisessa rulettipöydässä pelaa yksikseen kimalteleva nelissäkymmenis-sä oleva venakko, jonka kulmakarvat ovat kapeat ja terävät kuin ne olisi maalattu hiuksenhienolla siveltimellä. Joka kerta kun rulettikuula pannaan pyörimään, hän alkaa rauhallisesti mutta järjestelmällisesti sijoittaa pe-limerkkejään ruutuihin; liike näyttää hallitulta, mutta kuulun vauhdin hidastuessa hänen kätensä tanssivat vihreän veran yllä yhä nopeammin; hän puree alahuultaan, kuula pyörii yhä hitaammin, pelimerkit lentävät veran yli yhä nopeammin, kunnes krupieeri sanoo ”No more bets” (tetyt pelikomennot annetaan aina englanniksi). Mutta silloin vasta nainen näyttää mihin pystyy, kädet liikkuvat täysin hysteerisesti, vielä hän ehtii heittää pöydälle muutaman pelimerkin; hänen katseensa on hurja, paljon villimpi

kuin itse kuula, joka tässä vaiheessa jo hyppii ja pomppii kohti Onnettaren valitsemaa numeroa. Nyt krupieeri toistaa kiljuen NO MORE BETS!, mutta kärppä on salamannopea, hän heittää pöydälle viimeiset pelimerkit... ja yhtäkkiä kuula pysähtyy, taika särkyi, kärppä muuttuu taas naiseksi, pulssi hidastuu ja hän istuu tuu.

Kunnes rulettipyörä taas lähtee vauhtiin. Hän nousee seisomaan, alkaa järjestelmällisesti sijoittaa pelimerkkejään, kuula pyörii hitaammin, hänen kätensä liikkuvat nopeammin...

Tarkkailtuani häntä puolen tunnin ajan diagnoosi on valmis. Rulettikärppä kärsii melko vaikeasta vaivasta – hän on joutunut kierteseen.

Eikä hän pääse irti.

Oikeastaan hän kantaa ylväästi pietarilaista perinnettä. Vieraillessaan kaupungissa vuonna 1839 ranskalainen matkailija Astolphe de Custine nimittäin kuvailee kaupungin hienostonaisten elämää näin: ”He nousevat myöhään, viettävät päivänsä peseytymällä ja pukeutumalla, iltansa kyläilemällä ja omistavat yönsä uhkapeleille. Itsensä unohtaminen, innostuksen pyörteeseen antautuminen näyttää olevan heidän olemassaolonsa tarkoitus.”

Meidät ohjataan Musiikkihuoneeseen, jossa pokeripöydät sijaitsevat. Joudumme lyömään pöytään 150 dollaria, jotka vaihdetaan pelimerkkeihin, ja nostamme jokainen pelipöytäämme osoittavan arvan. Täällä sitä sitten istutaan – kahdeksan venäläistä pokerinpelaajaa ja Slick Pete – soikean pöydän ääressä ”musiikkihuoneessa”, jossa on seppelekoristeita seinillä ja siivekkäitä leijonia takan päällä, ja yritetään pitää käsien tärinä mahdollisimman huomaamattomana.

Pokeri juontaa juurensa vanhemmista eurooppalaisista korttipeleistä, kuten *poque* ja *bouillotte*, ja se keksittiin 1820-luvulla New Orleansin uhkapeliparatiisissa, minkä jälkeen sitä kehiteltiin Mississippin siipiraslaivoilla, jotka oikeastaan olivat kelluvia peliluolia. Nyt pelaamamme muunnos, *Texas hold'em*, keksittiin Texasissa noin 1920, ja se on kaikkialla maailmassa ammattilaisten suosikki.

Jokainen pelaaja saa kaksi omaa korttia, joita ei näytetä muille, sen jälkeen jaetaan ensin kolme avointa korttia (floppi), ja myöhemmässä vaiheessa vielä kaksi korttia. Päämääränä luonnollisesti on saada paras mahdollinen viiden kortin käsi yhdistämällä omat ja avoimet kortit. Pelin aikana nokitetaan ja katsotaan, bluffataan ja taktikoidaan, lasketaan todennäköisyyksiä ja harrastetaan psykologiaa; kaiken tämän tavoitteena on päästä käsiksi vastapelaajien panoksiin. Pelaaja lentää pelistä kun pelimerkit (chipsit) loppuvat, ja viimeinen pöydässä pelaava voittaa pääpotin, kun taas muutama muu loppuvaiheessa mukana ollut saa lohdutusrahaa.

Päässäni pyörii vain yksi ajatus kun ensimmäiset kortit jaetaan: Peten ja Andyn sanat – *heitä kortit elleivät ne ole hyvät!* Mutta samalla heidän äänensä kehottavat minua pysymään tyynenä, joten muuntaudun koneeksi, joka pelkää kuollakseen ja johon on ohjelmoitu yksi ainoa komento: HEITÄ KORTIT! Täysin kivettyneenä naulitsen timanttikorin voimalla katseeni yhteen kohtaan seinää, ja seinä alkaa melkein hehkua, ja heitän kortit ja heitän ja heitän ja heitän ja heitän... kunnes yhtäkkiä yksi kierros – kahdeksan erää – on pelattu, ja hämmästykseni huomaa todella olevani pelissä vielä mukana, olen siis *selvinnyt hengissä*.

Tuntuu kuin olisin tehnyt jotakin hyvin suurta.

Palkitsen itseni kääntämällä päätäni ja huomaa, että olen joutunut sormuksia ja Rolex-kelloa käyttävän kaljupäisen liikemiehen ja puuvillapaitaisen, rillipäisen tylsimyksen väliin. Kasinon perussääntöihin kuuluu, että halutessaan saa pysyä nimettömänä, mistä seuraa, että toisilleen ennestään tuntemattomat pelaajat eivät koskaan puhu henkilökohtaisista asioistaan; useinkaan ei puhuta joutavia kummempaa. Päinvastoin, etäisyyden säilyttäminen on valttikortti ja ehdottoman välttämätöntä. Niin myös tänään. Kukaan ei juurikaan puhu kanssamme (paitsi henkilökunta), emmekä me puhu kenellekään. Olemme ilmiselvästi pokeripöydän ainoat muukalaiset. Ehkä sen vuoksi Slick Pete välittömästi risti Rolex-jätkän Kojakiksi (legendaarisen TV-salapoliisin mukaan) ja tylsimyksen Moroniksi (moron = englanniksi idiootti).

Nimenomaan sitä pitää pöydässä harrastaa. Pitää osata tarkkailla, eri-

tellä ja halveksia tuntemattomia pelikumppaneita saadakseen lisäannoksen adrenaliinia, jotta selviäisi tulevista yhteenotoista.

Kojak, Moron, Andy K ja Slick Pete.

Lähimmäisenä juuri nyt.

Yllättävää kyllä pöydässä vallitsee iloinen ja lämmin tunnelma. Pelaajat ovat kavereita, sisäpiiriin kuuluvia hyvinvoivia kaupunkilaisia, jotka tapavat taas ja heittävät reippaasti herjaa keskenään; heille pelaaminen on ajanviete, he näyttävät oikeasti viihtyvän eivätkä ollenkaan pelkää rahan menettämistä. Salissa olevilla venäläisillä on kaikilla varaa heittää menemään panoksensa – ja paljon enemmänkin – silmää räpäyttämättä.

Taleonissa järjestetään joka ilta pokeriturnauksia, mutta kuuluisuuteen Taleon Club on kuitenkin noussut sunnuntaibrunssinsa ansiosta. Brunssilla järjestetään upeita arpajaisia yksinomaan naisille, ja kaupungin ehdoton kerma kokoontuu silloin seurustelemaan, mikä ei sinänsä ole kovin merkille pantava asia. Toki kaupungissa on useita hienoja ravintoloita, mutta samanlaista loistokkaan elämän tunnelmaa ja klassista eurooppalaista *tyyliä* venäläisenä versiona on vaikea löytää muualta. Taleon on yksinkertaisesti varakkaiden ihmisten turvapaikka. Viiden miljoonan asukkaan kaupungissa on ilman muuta olemassa riittävän suuri joukko ihmisiä – etenkin uusrikkaita liikemiehiä – jotka mielellään pelaavat venttiä, rulettia ja pokeria. Rahvas istukoon puistoissa siirtämässä sotilaita šakkilaudalla.

Pöydässämme on pari keski-ikäistä miestä vaimoineen ja nuori tumma nainen, joka tuntee kaikki, ja tietenkin pöydän johtavat pelaajahahmot Moron ja Kojak, jotka tarkkailevat meitä alta kulmain ja pohtivat pelityyliämme, vaikka he eivät koskaan avoimesti paljastakaan uteliaisuuttaan. Moron tosin hermostuu hieman, kun erien välillä vaihdamme pari tyhjäänä päiväästä sanaa ruotsiksi hänen selkänsä takana, mutta se sopii meille hyvin, koska pelin psykologinen puoli on melkein kaikista tärkeintä. Tänä iltana näytellään mielellään hävytöntä outsidersia, ehkä se saa hänen tasapainonsa järkkymään.

Ja minä heitän ja heitän ja heitän, kunnes yllättäen noin kaksikymmentä erää myöhemmin istun kuningaspari kädessäni – mainio lähtökohta – ja

nokitan, ja Kojakin vieressä istuva nimetön kavერი, jota olen vähän pelännyt, lähtee mukaan.

Hän vastaan minä.

Flopista paljastuu kuningas-kasi-kolmonen, ja siitä seuraa, että minulla on kuningaskolmoset (kaksi omaa ja kolmas pöydällä), ja minä nokitan kunnolla, mutta se piru lähtee mukaan; sen jälkeen tulee esiin vielä kaksi merkityksetöntä korttia, ja hän nokittaa, ja naurettavaa kyllä pohdin liki ikuisuuden, voisiko hänen kätensä edes teoriassa olla parempi kuin minun. Nyt on kai tullut hetki puhjeta kyyneliin, koska tunnen että minua huiputetaan perusteellisesti. Mutta nokitan silti vielä kerran, hän lähtee mukaan panostamalla kaikki pelimerkkinsä, ja lopulta meidän on paljastettava korttimme. Hän vetää esiin kaksi kasia, hänellä on siis kasikolmoset, ja minä annan kahden kuninkaani liukua pöydän yli; pöydässä käy kevyt kohahdus, sillä nyt tuo nimetön tyyppi lentää pelistä ulos, ja kuningaskolmostensa ansiosta Magnus saa ensimmäistä kertaa elämässään toteuttaa tuon tunnetun, ahneen liikkeen, jolla pelaaja kumartuu eteenpäin, sulkee molemmat kätensä pelimerkkipinon ympäri ja haalii koko potin itselleen.

Kapitalistinen märkä uni käy toteen Venäjällä. Oi näitä aikoja.

Samalla paikalla, jossa kuningaskolmoset tänään taistelevat kasikolmosia vastaan, sijaitsi 1700-luvulla tilapäinen, puinen talvipalatsi, jossa hallitsi keisarinna Elisabet, Pietari Suuren tytär. Tuleva keisari Paavali I otti lapsena täällä ensi askeleensa ja hänen äitinsä, Katariina Suuri, toteutti täällä rikasta rakkauselämänsä ja punoi juoniaan. Täältä hän esimerkiksi lähetti joukkonsa syöksemään vallasta miehensä, Pietari III:n.

Taleon Club on hyvin ylpeä taustastaan, vaikka luonnollinen yhteys tämän päivän kasinotoimintaan jääkin hieman hämäräksi. Katariina Suuri yritti itse asiassa 1700-luvun lopulla mahtikäskyllä kieltää kaupungin parhaimmistoa harrastamasta uhkapelejä, mutta huonolla menestyksellä.

Joka tapauksessa historia antaa kasinolle ripauksen aitoa glamouria ja tietynlaisen kulttuurihistoriallisen perustan. Väliaikaisen talvipalatsin tilalle nousseessa rakennuksessa ranskalainen kuvanveistäjä Etienne Falconet nimittäin loi 1700-luvulla maailmankuulun Vaskiratsastajan, kaupungin

tärkeimpiin nähtävyyksiin kuuluvan patsaan, ja myöhemmin Jelisejevin kauppiasperhe rakennutti nykyisen palatsin ja kävi yläluokan kanssa menestyksestä kauppaa elintarvikkeilla ja viinillä.

Vallankumouksen jälkeen bolševikit ryöstivät palatsista koko irtaimiston, mutta muutama ranskalaisen kuvanveistäjän Auguste Rodinin arvokas taideteos pelastettiin, ja ne ovat tätä nykyä esillä Eremitaasissa. Palatsi tunnettiin vallankumouksen jälkeen kirjailijoiden kotina, jonka perusti itse Maksim Gorke, ja myöhemmin se toimi marksismin ja leninisin instituuttina.

Satu päättyy onnellisesti, sillä yhtiö, jonka tyypillisesti venäläinen nimi oli *Humanitaarisen ja taloudellisen yhteistyön keskus*, ryhtyi 1990-luvulla tuumasta toimeen, hankki ränsistyneen talon omistukseensa, lunasti asunnot ja uudelleensijoitti asukkaat (Internetissä voi lukea silloisten asukkaiden kiitoskirjeitä), ja muutti sen jälkeen rakennuksen mahtavaksi kasinoksi, jossa on kaupungin hienostunein ravintola. Sopivasti 300-vuotisjuhlaan avataan samassa kiinteistössä myös hotelli, josta luultavasti tulee Pietarin kallein.

Pipiip. Kojakin kännykkä soi kesken pelin, eikä se häiritse ketään, se on *normalno*, ja Kojak huutaa puhelimeen vihaisesti DA! ja vielä kerran DA! ja vielä neljä kertaa DA! ja sulkee sitten puhelimen. Tekisi mieli vetää puhelun perusteella muutama johtopäätös tai kysyä häneltä suoraan, mistä fyrkka tulee, mutta pieninkin vihje uteliaisuudesta puhaltaisi tärkeimmän valuuttani – kunnioituksen – taivaan tuuliin. Uusrikas venäläinen ei nimittäin mielellään keskustele tekemisiensä yksityiskohdista, vaan yleensä toteaa lyhyesti tehneensä *kauppoja*. Kaiken lisäksi Kojak on nyt alkanut pumpata muulta seurueelta rahaa. Hän pelaa aggressiivisesti, nokittaa koko ajan ja onnistuu siten kerta toisensa jälkeen haalimaan alkupotin itselleen, koska kukaan ei uskalla pelata häntä vastaan.

Toisella puolellani Moron pitää matalaa profilia, hänen katseensa on tyhjä, mutta hänen chipsipinonsa ulottuu nenän korkeudelle. Hän leikkii lakkaamatta pelimerkillään pitäen sitä etusormen ja peukalon välissä ja naputellen sillä pöytää. Hiljainen, yksitoikkoinen naputtelu kantautuu korvi-

ni, tunkeutuu tärykalvoni läpi ja täyttää koko tyhjältä tuntuvan kallonni. Se mitä hän tekee ei kuitenkaan ole harvinaista. Se yhdistää maailman kaikki pokerinpelaajat. Se on heidän tapansa märehtiä, se on päältäpäin katsottuna hyödytön ja älytön ajanviette, mutta itse asiassa se on elintärkeää toimintaa. Märehtiminen, tämä jatkuva naputtelu, on yksinkertaisesti pelaajien tapa hitaasti mutta varmasti murtaa vastustajansa henkisesti.

Tunnit kuluvat, vauhti kiihtyy. Slick Pete tilaa lohivoileivän, jota hän syö pitkään, hitaasti pureskellen; kenties sekin on yritys horjuttaa toisten tasapainoa, tai sitten hän muuten vain on hidasliikkeinen.

Muutama pöytämme harrastajapelaaja putoaa pelistä, koska heillä ei yksinkertaisesti ole mahdollisuuksia Kojakia ja Moronia vastaan, ja viereisessä pöydässä Andy K:n merkit ovat lopussa. Loppu hämöttää myös joko minulle tai vastapäätä istuvalle tummalle naiselle. Kohtaamme kaksintais- telussa, jossa hän peittoaa minut kunnolla, ja seuraavalla kierroksella kohtaamme jälleen, koska minulla ja nähtävästi myös hänellä on hyvät kortit. Panemme kumpikin kaiken likoon, ja kun viimeinen avoin kortti jaetaan, on koko pakasta jäljellä vain kaksi korttia, jotka voivat pelastaa hänet. Hän nousee valmiiksi seisomaan, hän on luovuttanut, mutta pelastavista korteista toinen todellakin putkahtaa esiin, sillä seurauksella että hänen sijastaan minun on noustava ja mentävä tieheni. Pelini on päätynyt, ja kaksi pelipöytää yhdistetään, koska jäljellä on enää kymmenen pelaajaa – ja on pakko myöntää – yhdelläkään pelaajista ei ole kaulassaan solmiota.

Haen lohtua rulettipöydästä, ja vaikka edellisestä kerrasta onkin kulunut jo neljä tuntia, kuulen kaukaa isosta salista huudon ”NO MORE BETS”, samalla kun Rulettikärppä hurja katse silmissään vielä ehtii heittää pöydälle muutaman pelimerkin.

Myös Slick Pete kohtaa pokerissa pian Nemesiksensä ja, no, totta puheen olemme yksinkertaisesti hieman köyhtyneet. Siksi syömmme päivällistä hyvällä omallatunnolla talon laskuun, minkä jälkeen siirrymme kolmen huolitellun herrasmiehen tapaan sikarisalonkiin, vaikkei havannan tuprutteleminen todellakaan tulisi mieleemme. Andy ja Pete tilaavat kuitenkin konjakkia ja grappaa, mutta – kuinkas näin kävikään? Sikarihuoneessa,

jossa on tummat pähkinäpuiset seinät ja siniharmaat nahkaiset nojatuolit, pidot on tarkoitettu ainoastaan etuoikeutetuille vieraille, joten Andy ja Pete joutuvat noloina pulittamaan kuusitoista dollaria lasilta.

Pokeripöydässä Kojak ja Moron kohtaavat lopulta voittajansa, kun aasialaispiirteinen venäläinen pelaa paidat heidän päältä ja kahmii itselleen muutaman tuhat dollaria. Mutta koko porukka on siirtynyt viereiseen pöytään, yö ei heidän osaltaan ole läheskään vielä päättynyt, vielä on menetettävänä paljon rahaa. Mutta minun on jollakin tapaa saatava henkilökohtainen revanssini Taleonilta, joten unohdan hetkeksi kaikki periaatteet ja siirryn seisomaan Rulettikärpän viereen, odotan kunnes hän lähestyy huippukohtaansa – koska siinä tietyssä hetkessä on jotain taianomaista – ja aidon harrastelijan tapaan panen kaiken mustalle... ja kärppä ulvoo... ja kuula pomppii...

Ja se pomppii niin kuin sen pitääkin.

LUE LISÄÄ

de Custine, Astolphe 2002: *Letters from Russia*. New York Review Books.
Yksityiskohtainen, sarkastinen ja ainutlaatuinen kokoelma kirjeitä dekadentista Pietarista ja Moskovasta vuonna 1839. Alun perin ilmestynyt ranskaksi 1843, nyt saatavilla englanninkielisenä uusintapainoksena.

Glimne, Dan 1995: *Pokerhandboken*. Wahlströms.

Jos olet aloittelija ja haluat kokeilla onneasi Taleonin pokeripöydässä, sinun on parasta ensiksi lukea käsikirja aiheesta.

KOE ITSE

Taleon Club Талион клуб

→ Наб. реки Мойки 59 (Naberežnaja reki Moiki)

М Невский проспект (Nevski prospekt)

Taleon Club on aina avoinna. Siellä ei kuitenkaan sovi vain oleskella, vaan on pelattava edes vähän. Pelaaminen ei välttämättä ole kallista, ruletissa ja ventissä pienin panos on kaksi dollaria. Pokeriturnauksia järjestetään kaiken tasoisille pelaajille, tarkista kasinolta alkupanos. Nosta käteistä (dollareita tai euroja) etukäteen, rahojen nostaminen luottokortilla on paikan päällä kallista.

Osoitteesta www.taleon.ru saat lisätietoja.

Kaupungissa on monta muutakin kasinoa. Seuraavalta sivustolta löydät niistä luettelon ja linkit. On kuitenkin varmintä mennä jonkun tuttavien suosittelemaan kasinoon.

www.casinocity.com/ru/st.petersburg/casinos.html
